

Arrest

nr. 104 740 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Dara-I-Pech (provincie Kunar) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent niet getrouwd. U bent ongeveer 9 jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst in september 2011. Op 17 juli 2012 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders, uw drie jongere broers en uw drie jongere zussen) in het dorp Nangalam. Uw vader onderhield de familie met de opbrengst van jullie landbouwgronden en vulde dit inkomen bovendien aan met kleine werkjes als dagloner. U zelf combineerde school met een weinig veeleisende, doch lucratieve baan. Voor een lokale bouwonderneming beheerde u namelijk de identiteitsbadges van de arbeiders wanneer zij zich 's ochtends aandienden aan de poort van de regionale Amerikaanse basis om hun dagtaak erbinnen

aan te vatten. In de namiddag deed u hetzelfde wanneer de werkdag erop zat. Toch leek dit de aandacht van de taliban te trekken want op een dag, terwijl u niet thuis was, vielen taliban uw huis binnen en namen, aangezien u afwezig was, uw vader mee. U bevond zich op dat moment bij R.(...), de echtgenoot van uw tante, in het dorp Nawabad. Een zevental dagen later deed R.(...) een oproep aan de ouderen van uw dorp om een gesprek aan te gaan met de taliban en zodoende te peilen naar de situatie. In deze vergadering tussen taliban en ouderen werd duidelijk gemaakt dat u door de taliban werd beschuldigd van spionage en dat uw vader als alternatief werd ontvoerd. U werd in één adem meteen ook ter dood veroordeeld. Toen bovendien duidelijk werd dat de taliban aan een afrekeningsronde bezig waren in de regio, vond R.(...) het welletjes en droeg hij u over aan een smokkelaar. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland en Italië reisde u naar België, waar u op 17 juli 2012 het statuut van vluchteling aanvraagde. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolgd door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, afgegeven in het district Dara-I-Pech, op 22 hamal 1387 Afghaanse kalender (AK) (11 april 2008 Gregoriaanse kalender (GK)); de originele taskara van uw vader; een identificatiebadge van uw werkgever, het constructiebedrijf Muttahid Safi Construction Co. (MSCC), geldig van 2010 tot 2012; een ongedateerde, originele brief van R.(...) aan de ouderen van Nangalam, met hun antwoord, en ten slotte een ongedateerde dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 31 juli 2012 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt uw relaas op een coherente en geloofwaardige manier weer te geven. Er kan immers hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan uw vermeende professionele activiteiten nabij de Amerikaanse basis in Nangalam. Zo beweert u sinds december 2010, tot anderhalve maand voor uw vertrek uit Afghanistan in september 2011, tewerkgesteld te zijn geweest door Muttahid Safi Construction Co. (MSCC), waarbij uw taak er uitsluitend uit bestond de identificatiebadges en het werkmateriaal aan de arbeiders uit te delen bij aanvang van hun dagtaak, om die vervolgens in de namiddag weer in te zamelen en op te bergen in een container nabij de ingang van de Amerikaanse basis (zie gehoorverslag CGVS, dd.18/01/2013, p.3, p.4, p.8, p.9, p.10 en p.13). De vaststelling dan, dat u zelfs niet bij benadering kan aangeven wat de tien arbeiders (CGVS, p.9), waarover u, naar eigen zeggen, verantwoordelijk was (CGVS, p.12), aan het bouwen waren binnen de perimeter van de Amerikaanse basis, is opmerkelijk. Gevraagd immers wat de firma aan het bouwen was op de basis, verklaart u dat u "dat niet heeft nagekeken" en dat u het er nooit over gehad heeft met de genaamde Dr. Maghaaz, de verantwoordelijke van de firma (CGVS, p.14). Dit zet de geloofwaardigheid van uw tewerkstelling voor het bedrijf MSCC danig op de helling. Vervolgens doet ook het feit dat u allerminst op de hoogte blijkt te zijn van de overdracht van de basis, waar u nochtans sinds december 2010 werkzaam was, aan het Afghaanse nationaal leger (Afghan National Army, ANA) op 4 maart 2011, de wenkbrauwen fronsen. Wanneer het Commissariaat-generaal u bevrageert over een eventuele overdracht van FOB Blessing (de naam van de Amerikaanse basis in Nangalam, die u blijkbaar wel kent) aan het ANA, blijft u angstvallig aan de oppervlakte en heet het dat "er een paar keren operaties zijn geweest", dat de Amerikanen "telkens zijn teruggekomen", en uiteindelijk dat ze de basis "één keer verlaten hebben", maar dat u niet weet voor hoelang. Doorgevraagd naar eventuele gebeurtenissen tijdens de afwezigheid van de Amerikanen op FOB Blessing, houdt u het opnieuw summier en algemeen door op te werpen dat "u hoorde dat er operaties waren" en dat "er raketten werden afgevuurd". U beaamt bovendien zelfs dat de bedrijvigheid van uw firma op de basis gewoon doorging (CGVS, p.14). Welnu, uit onze informatie, waarvan kopie in het administratief dossier, komt ontegensprekelijk naar voren dat na de plechtige overdracht aan het ANA - feit waar u, ondanks het ceremoniële karakter ervan, ook geen weet van heeft - op 4 maart 2011, de zaken allerminst hun gang bleven gaan in FOB Blessing. Er is sprake van de algemene teloorgang van

de basis onder het bewind van de Afghaanse militairen, van de commandant die het hazenpad koos, en waarbij alles wat niet los zat werd verkocht voor baar geld. Er wordt zelf melding gemaakt van het terug innemen van de vallei door de vijand. De bevinding dat u, die nochtans onafgebroken in dienst bleef (CGVS, p.10), de ingang van de basis elke dag benaderde (CGVS, p.9) en tevens in direct contact stond met de arbeiders (CGVS, p.12), van dit alles geen flauw benul lijkt te hebben, haalt de geloofwaardigheid van uw betrekking bij het constructiebedrijf MSCC volledig onderuit. Aangezien u verder stelt dat uw problemen met de taliban rechtstreeks voortvloeien uit uw vermeende professionele bezigheden (CGVS, p.12 en p.13), en dit tevens wordt gestaafd in de zogenaamde brief van de taliban (zie vertaling talibanbrief), kan bijgevolg hoegenaamd geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, en daaruit vloeiend uw vrees voor de taliban.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt dat het bovendien bevreemdend is dat net u door de taliban zou verdacht worden van spionage. U houdt immers zelf vol slechts "nabij de ingang" van de basis te hebben gewerkt (CGVS, p.13). Gevraagd in dit verband of Dr. Maghaaz, die volgens uw verklaringen het werk van de arbeiders "ging controleren met de Amerikanen" (CGVS, p.9), geen bedreigingen heeft gekregen, pareert u dat u "het niet weet" en dat u "er geen informatie over heeft". Dit is verwonderlijk. Dezelfde bedenking makend over de arbeiders, die per slot van rekening elke dag de basis betraden, weet u nu met stelligheid dat zij niet bedreigd werden, daar u "het hoofd was van de arbeiders" en dat de taliban dacht dat u, in die hoedanigheid, wél kon spioneren (CGVS, p.12). Dit houdt geen steek, daar de zogenaamd lagere rang van de arbeiders, die u in bovenstaande opmerking insinueert, hen immers niet dient te weerhouden van inlichtingen te verschaffen aan de Amerikanen.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

De documenten die u voorlegt (taskara, taskara vader, identificatiebadge, brieven) kunnen aan de bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Over de voornaamste en mogelijks stavende documenten, met name de beide brieven, dient opgemerkt dat deze ongedateerd zijn en allerminst een officiële indruk wekken. Bovendien is het op zijn minst frappant dat u slechts vaag lijkt te weten wat erin vermeld staat. Gevraagd of er in de talibanbrief al dan niet een datum vermeld wordt, geeft u toe dat u "er niet heel hard naar gekeken heeft" en draagt u zelfs de stelling aan dat u de brief "hier (in België) gekregen heeft", een argument dat geen steek houdt daar u nadien beweert dat R.(...) u zelf, in Nawabad (provincie Kunar), meedeelde dat het "een doodvonnis" betrof (CGVS, p.5). U had met andere woorden alle tijd om het geschreven stuk van de taliban samen met Rahmatullah te bespreken. Ter verdediging op dit alles werpt u ten langen leste op dat u "niet zoveel onderwijs heeft genoten om de context van de brief te kennen" (CGVS, p.5), en dat u "niet goed kan lezen" (CGVS, p.13). Daar u zelf aangeeft tot de negende graad naar school te zijn geweest en naast chemie en fysica, vakken die allerminst "in de schaduw van bomen" lijken te kunnen worden gegeven, ook Dari en Pashtu onderricht te hebben gekregen (CGVS, p.7), houdt dit verweer hoegenaamd geen steek. Integendeel, het feit dat u blijkbaar zelfs de brieven niet heeft laten vertalen ter verduidelijking van wat u tenslotte, en volgens uw eigen verklaringen, uit hoofde van de taliban boven het hoofd hangt (CGVS, p.5), getuigt van een ondermaatse interesse in uw eigen asielaanvraag. Op de badge, ten slotte, die nochtans uw tewerkstelling bij MSCC dient te staven, springt meteen de belabberde Engelse vertaling in het oog, namelijk 'Constrection', waar uiteraard 'Construction' dient gelezen te worden. Overigens kunnen documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Uw taskara en die van uw vader bevestigen enkel uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Dara-I-Pech (provincie Kunar) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Dara-I-Pech te ontlopen. Bovendien vervalt voor mannelijke alleenstaanden, volgens het UNHCR, de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende

zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van de stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Voorts blijkt uit uw verklaringen, zoals tevens in bovenstaande uiteenzetting reeds werd aangehaald, dat u tot de 9de graad naar school bent geweest, en dat u naast uw moedertaal Pashtu ook enige kennis van het Dari heeft (CGVS, p.7). Bovendien schetst u doorheen het gehoor een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die allesbehalve onbemiddeld is. U verwoordt het immers zelf meermaals wanneer u aanhaalt dat uw tantes echtgenoot R.(...) "een geldwisselkantoor in Assadabad" en "een groot huis" heeft (CGVS, p.7) en blijkbaar ook een machtig man is (CGVS, p.9). Deze bevoorrechte relatie, samen met uw geschoolde hoedanigheid, moeten u in staat stellen elders een nieuw leven te beginnen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Kunar te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker geeft aan dat het niet zomaar mogelijk is om zich bij terugkeer naar Afghanistan van de ene dag op de andere in een compleet andere stad te vestigen. Verzoeker stelt nog een tijdje te moeten wonen in Kunar en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen enkel aanknopingspunt heeft in Kabul. De situatie in Kabul is ook niet veilig en burgers uit Kabul komen in aanmerking voor het subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker verwijst desbetreffend naar een aantal persartikelen en voegt deze bij zijn verzoekschrift.

2.2. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo kon er geen geloof worden gehecht aan verzoekers professionele activiteiten nabij de Amerikaanse basis in Nangalam, gelet op verzoekers beperkte kennis omtrent deze basis en dit gelet op de informatie aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker kon immers geen informatie geven over wat de arbeiders op de basis aan het bouwen waren en is niet op de hoogte van de overdracht van deze basis aan het Afghaans nationaal leger en de kenmerkende gebeurtenissen die er zich hebben afgespeeld. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

2.3. Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een volwassen jongeman is, die enige scholing heeft genoten (stuk 13, kennisgeving van de beslissing omtrent het medisch onderzoek; stuk 3, hoorverslag, p. 7).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul

is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bermbommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse veiligheidsincidenten en aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, doch hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De door verzoeker aangehaalde informatie sluit overigens volledig aan bij de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, waaruit blijkt dat aanslagen in Kabul hoofdzakelijk gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten zoals ambassades, overheidsgebouwen en hotels alsook tegen Afghaanse en internationale troepen en dat de meeste aanslagen plaatsvinden in bepaalde zones, onder meer politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades en de vlaktes rond de luchthaven.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF